

Kapcsolataim

Fura világot élünk. Az emberek jönnek-mennek. Vannak, akik csak átküszködik magukat az életen. Vannak, akik élvezni is tudják. És vannak azok, akik önzők és csak magukkal foglalkoznak. És nem érdekli őket senki és semmi más.

Kiskoromban a legfontosabb ember számomra anyukám volt, mert mindig ott volt nekem amikor szükségem volt rá és sosem hagyott magamra, és nem mondott le rólam. Később az óvodában és alsós koromban mindenkivel jó kapcsolatot ápoltam. Bár harmadikban ez erősen meginogott, mert azt hitték, hogy utánzom az egyik osztálytársamat. Azután a baráti köröm sosem volt már ugyanolyan szép és jó, mint azelőtt. Mivel introvertált lettem az esemény után, ami történt, hogy utánozni kezdtek a szünetben, és a tanárok nem tettek ellene semmit, mert nem fogták fel, hogy ez nem játék.

Alsós koromban volt egy fiú, akibe szerelmes voltam. Nem nagyon emlékszem már rá, de azt tudom, hogy laktózérzékeny volt. És olyan aranyos, édes és cuki arca, hogy az ember elájult volna tőle. Természetesen kék szeme és szőke haja volt. Miután elballagtunk negyedikben, azóta nem láttam.

Még ötödikben összebarátkoztam az új osztálytársammal, aki állítólag belém szeretett, de ezt úgy mutatta ki, hogy piszkált engem, mint a legtöbbben az új osztályomban. Azért voltak újak, mert ahova alsóba jártam, ott csak negyedikig tanítottak. Fontos volt az életemben ez a fiú, annak ellenére is, hogy piszkált engem és játszott velem. Visszatekintve, azt tanultam ebből a baráti kapcsolatból, hogy bármit gondolsz először a másik személyről, mindig újabb és újabb, akár megdöbbentő dolgokat tudhatsz meg róla bármikor.

Hetedikben hatosztályos gimnáziumba mentem. A gólya napon már egyből rátaláltam az új legjobb barátnőmre. Mindig számíthattam rá. Sosem csalódtam benne és sosem hagyott egyedül. Miután bejött a covid, megírta nekem, hogy mellettem meglenni lehetetlen, mert a természetem elviselhetetlen, a személyiségem undorító, türelmetlen vagyok és ráadásul még tolakodó is. Magyarán mondva azt vallja rólam, hogy egy kiállhatatlan bányarém vagyok. Ezért ért véget a barátságunk. Ebből azt tanultam, hogy jobban oda kell figyelnem kivel barátkozok, és nagyobb ön- és emberismeretre van szükségem.

Két éve és négy hónapja döntöttem úgy, hogy megszabadulok attól az embertől, aki abban az időben a legfontosabb személy volt számomra. Az exem. Az első hónapban minden héten találkoztunk, minden jó volt a kapcsolatunkban. Azután megváltozott. Volt egy esemény amire meghívtam, de nem tudott eljönni sajnos, a szülei évfordulója gyanánt. Sosem mentünk el randizni, nem jártunk emberek között, csak egy réten találkoztunk. De nem bántam, mert velem lehettem. Szerettem őt. De év végén betelt nálam a pohár. Mivel nem sokat törődött már velem,

így szakítottam vele. Nagyon fájt, de akkoriban ezt láttam a legjobb megoldásnak. Most pedig jól esne nekem, ha visszakapnám őt, mert a kapcsolatunk előtt ő volt a legjobb barátom és szinte mindenben tudott nekem segíteni. Ezért pedig a mai napig hálás vagyok és köszönöm neki. Vele történt meg az első csókom. Nem cserélném el azt a pillanatot és érzést semmi másra. Egyszerűen tökéletes volt számomra.

Volt egy legjobb fiú barátom. Nagyon sokat számított nekem a vele való barátságom. Sok mindenben a támaszom volt. Jó barátok voltunk. Szinte mindig számíthattam rá. Voltak nézeteltéréseink, de a barátságunk erősebb volt. Ám tavaly nyáron barátnője lett, és elhanyagolt engem, azóta már nem beszélek vele. Igen, fájt. Nagyon. Igazából most már nem is érdekel olyan nagyon. Ő élete, ő döntése.

Az emberek azt mondják, a barátok jönnek-mennek. Ezt nagyon sokszor tanúsítani tudnám. De csak két olyan embert hozok fel példaként, akik mindennél fontosabbak voltak az életemben. Mégis magamra hagytak akkor, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rájuk.

Az egyik ilyen személy lány. Szoros barátság alakult ki közöttünk, miután a legjobb barátnőjével összeveszett. Magyarán mondván folyton második voltam a számára. De nem érdekelt, mert magam mellett tudhattam mindig. Egészen 2022-ig. Amikor összevesztünk. Mert kibeszéltem. Tudom, hogy szörnyű és nagyon rossz döntés volt tőlem. De nem tudtam, hogy ott van a hátam mögött. Mert nem láttam. Nem a szemébe mondtam az igazat, amit gondolok róla, ezért elvesztettem az akkori legjobb barátnőmet. Másfél évvel később, anyukám halála után kibékültünk. Újra mellettem volt. Az érettségi után megszakadt a kapcsolatunk. Én próbáltam keresni, de nem írt vissza. Felhagytam vele. Ha fontos lettem volna neki, akkor keresett volna.

A másik személy is lány. Szoros barátság alakult ki közöttünk, mellettem volt, számíthattam rá. Kételyek nélkül bíztam benne. Hiba volt. Legalábbis szerintem. Elárult. Lényeg a lényeg, volt egy személy. Beszéltem neki róla. Kértem, hogy ne mondja tovább senkinek, amit mondtam neki. Később visszahallottam. Attól a személytől, akiről beszéltem neki. Nem szóról szóra, de a lényeg az mégis benne volt. Csalódtam benne. Hatalmasat. Anyukám halála után ő is visszatért az életembe. Sokat számított nekem. Újra megbíztam benne. És ezúttal nem csalódtam. Nagyon jól esett. Érettségi után nem keresett többet. Én próbáltam keresni őt. Nem nagyon írt vissza. Már nem foglalkozom vele. Ha fontos lennék neki, akkor keresne. És itt ezt lezárom.

Nekem a távkapcsolatok szerelmi ügyben nem fekszenek. Erre a legutolsó kapcsolatomban alaptan jöttem rá. Négy hónapig jártam egy sráccal, aki nem az ország másik felén. Hanem Szlovákiában lakott. Egyszer sem találkoztunk, sosem hívásoztunk. Mindig volt valami kifogása. Az utolsó hónapban már eléggé idegesített mindkettőnket, hogy nem tudtunk rendesen beszélgetni. Próbáltuk megbeszélni a dolgokat, de nem sikerült. Nem sokkal később, mivel nem voltam elérhető aznap, így szakított velem. Nagyon fájt tőle. Nagyon. De már túlléptem rajta.

Volt egy lány, akivel lelkileg nagyon jó barátnők voltunk és sokszor tudtuk segíteni egymást. Nem csak azért, mert szinte egy korosztályban vagyunk, hanem azért is, mert ő is ugyanazzal a

betegséggel él együtt, mint én. Ő is epilepsziás. Az epilepszia egy krónikus idegrendszeri kórkép, amely az agy átmeneti, ám ismétlődő elektromos zavarait okozza, amelyek görcsrohamok formájában jelentkeznek. Ez a betegség halálos is lehet. Úgy ismertük meg egymást, hogy tavaly az érettségim előtt tételeket kerestem, és ő tőle kaptam magyar tételeket. Azóta beszélgettünk rendszeresen. Utoljára februárban beszéltünk. Azóta nem keresett. Én meg nem erősködtem. Miért csak nekem kellene küzdeni egy barátságért, amihez mindkét fél szükséges? Ezért inkább feladtam.

Jelenleg egyetlen egy fiú barátom van, akit fontosnak tartok, ő József. Természetesen vagy 100 kilométerre tőlem. Mert én ilyen vagyok. Nincsenek nagyon közeli barátaim. Vele szinte bármiről is tudok beszélgetni, mindig meghallgat, én is meghallgatom őt. Bármilyen történik, tudom, hogy ő mindig mellettem lesz. És sosem fogok lemondani a barátságunkról, mert fontos nekem.

Van egy barátnőm, akire nagyon sokszor számíthatok. Úgy hívják Dalma. Már több, mint egy éve ismerem. Megbízok benne, kételyek nélkül. Ő is bármikor számíthat rám. Jóban és rosszban egyaránt. Még a Tiktok platformon ismertem meg. Úgy ismertük meg egymást, hogy nekem van a Tiktokon egy oldalam, melyen sztorikat írok. Egyik sztorimnak a részénél ráírtam, hogy nem gond-e, ha az ő hozzászólására válaszolva teszem ki a következő részt a sztorimból. Azt írta, hogy nem bánja. Azóta beszélgettünk rendszeresen. Sok mindenben segített már nekem. És ezért nagyon hálás vagyok neki. És természetesen nem a közelben lakik. De így is nagyon jó barátnők vagyok, amit köszönök neki.

Másik barátnőmet Szendinek hívják. Nem ebben az országban lakik. De nem gond nekünk, mert így is nagyon sokat számítunk egymásnak. Több, mint 3 éve ismerem, és nagyon sok mindenben segített már át. Volt egy nap, amikor 4 órát beszéltünk. Este kilenctől hajnali egyig. Nagyon sokat jelentett mindkettőnk számára. Szinte kibeszéltünk mindenkit, akit csak ismertünk. Úgy ismertük meg egymást, hogy mindkettőnknek van egy idézetes oldala Instagramon és egy kiteszel-kiteszlek „reklám” által kezdtünk el beszélgetni. Ő az a fajta barátnő, aki, ha éjjel egykor felhívod, mert nem vagy jól, felveszi. És ha tud segít, de mindenféleképpen meghallgat. még akkor is, ha másnap hétköznap van, amikor hívja az iskolai kötelesség. Mindenért is nagyon hálás lehetek neki. És köszönetet mondok azért, hogy keresztezték egymást azt útjaink.

Nekem van egy nőverem, aki két évvel idősebb nálam. Sok nézeteltérésünk van, ezt nem tagadom. Viszont olyanok vagyunk, mint az igazi testvérek. Megvan köztünk a testvéri szeretet. Hol veszekedünk-verekekedünk, másik pillanatban pedig már nevetünk. Ő olyan nővér, aki bármiben segít, ha tud. Egyszer azon vesztünk össze, hogy majd a távoli jövőben ő vagy a legjobb barátnőm lesz a tanúm. De az még mesze van. Nem is tudom miért veszünk össze folyton. De mindig kibékülünk. Azután megint újrakezdjük. Szeretem őt, mert tudom, hogy mindig mellettem lesz. Örök időkön át. Amíg a halál el nem választ minket egymástól. Azért szeretem őt, mert a testvérem. És hálás vagyok ezért. Nagyon.

Apukám több, mint 9 évig egy másik városban dolgozott. Az ország másik végén. Mivel most vagyok 19 éves, ezért mondhatom azt, hogy a fél életemet nélküle kellett leélnem. Bár havonta négy-öt napra mindig láttam, mégsem voltam teljesen egész apa nélkül. Mivel egy gyereknek nem elég egyetlen egy szülő. Kettő kell, egy anya és egy apa. Másképpen a gyerek nem érzi egésznek saját magát. Én is ezek közé a gyerekek/fiatalok közé tartoztam. És tartozom, mióta anyukám másfél éve elhagyott minket örökre. Apukámmal sosem volt fényes a kapcsolatunk, szinte sosem tudott elfogadni annak, aki vagyok, és annak, aki lenni akarok. És még mindig fáj, hogy ez a mai napig fennáll. Tudom, hogy azt mutatja, hogy el tudja fogadni azt, aki lenni akarok, de mégis érzem, hogy legbelül nem hisz bennem. És hogy honnan tudom ezt? Onnan, hogy látom rajta azt, hogy azt látja rajtam, hogy semmire sem vagyok hajlandó, hogy megcsináljam. Régebben tényleg így volt ez. Ma már tudok változni és az lenni, aki akarok. Nagy álmom és célom is egyben, hogy kimegyek Németországba, majd Olaszországba nyelvet tanulni. Később pedig Amerikába és körbe utazom az egész világot. Valamiért azt látom rajta, hogy nem hisz bennem. Tudom, hogy hinni akar bennem, de nem tud. Mert látom. De mégis nagy hálával tartozom neki, mert ha ő nincs, akkor én sem lennék most a világon. Miután anyukám meghalt, elkezdünk mélyebben beszélgetni apukámmal az életről. Köszönettel tartozok neki, amiért mellettem van és számíthatok rá.

A jelenlegi barátaim közül a legeslegfontosabbat és a világ legjobb barátnőjét Nusinak hívják. Nem, ez nem egy keresztnév. Ez a művészneve neki. Kérte, hogy így említsem meg. Lassan 5 éve ismerem őt. Mindenben tudunk nevetni és sírni is. Mindent meg tudunk beszélni, ha akarunk. Mindenről is tudunk beszélni. Még a legeslegidiótább dolgokról és gondolatokról egyaránt. De természetesen nem a közelben lakik. 200 kilométer választ el minket egymástól. De ha találkozunk, nincs olyan pillanat, amiben csend ülne kettőnk közé. Ha írásban csevegtünk már a témáról, akkor is ki tudjuk beszélni újra és újra ugyanazt a témát. Nálunk nincs megállás. Ő az a fajta barátnő, akire mindig számíthat az ember, és soha, de soha nem hagy cserben, még a legnehezebb pillanatokban sem. Sosem találtam még hozzá fogható legjobb barátnőt. Nincs olyan barátság, amely a mienkkel felül tudja múlni. Volt egy nagyjából fél év amikor nem kerestük egymást, majd, amikor újra rám írt, én elkezdtem veszekedni vele, hogy miért nem kerestett és hogy nagyon szükségem lett volna rá abban az időben. Összevesztünk. Másnap kibékültünk. Megbeszéltük a nézeteltéréseinket és újra barátnők lettünk. Bár 5 éve ismerem Nusit, csak tavaly találkoztunk először. Mégis tökéletes volt az a nap. Semmiért sem cserélném el. A legnehezebb időszakomban is mellettem volt, mikor beigazolódott, hogy valóban epilepsziás vagyok. Bár nem az ölelése között sírtam, mégis úgy éreztem, hogy valóban mellettem van és átölel. Tudom, hogy örökre mellettem marad és sosem mond le rólam. Én is örökre mellette maradok és sosem mondom le róla. Nem fogjuk cserben hagyni egymást sosem. És mindig meghallgatjuk a másikat. Tanácsot adunk. Ha kell akkor a legértelmetlenebb tanácsokat is képesek vagyunk megadni egymásnak. És a legidiótábbat is, amit meg is teszünk. Nagyon hálás vagyok neki, hogy mellettem van, hogy mindig segít, meghallgat, tanácsot. De leginkább azért vagyok hálás Nusinak, hogy a legjobb barátnőm és hogy életünk végéig velem marad.

A legfontosabb ember az életemben anyukám. De sajnos már csak volt. Lassan két éve, hogy elhunyt. 17 éves voltam akkor. Megígérte, hogy nem fogja feladni, hogy nem szabadulunk meg tőle. Ígérte, hogy unokázni is fog majd. Nagyon hiányzik. Nélküle nem érzem egészen magamat. Ő segített át mindenben. Ha velünk lenne még, akkor talán más lenne most az életem. Talán jobb lett volna az érettségim. Egyetemre járnék és nem lennék munkanélküli. Mert minden ember élete hatással van a másikéra. Valószínűleg a halála miatt romlottak le a jegyeim. Mivel többet foglalkoztam a gyásszal, mint a tanulással. Viszont tudom, hogy ha anyukám mellettem lenne, mindenben támogatna engem. És kitartana mellettem mindig. Mert egy anya mindig kiáll a gyereke mellett, akármi is történjék. Akár az élete árán is. Én is kiállnék anyukámért az életem árán is.

Én mindig is olyan lány voltam, aki nem igazán tudott kötődni az emberekhez. Ha meg is próbáltam, volt, hogy elutasítottak és kitagadtak. Miután felsőben piszkálni kezdtek, teljesen bezárkóztam. Nem volt energiám megnyílni az embereknek. 2017 szeptemberében volt egy fejműtétem, mely után két héttel fejbe rúgtak egy gumilabdával, tiszta erőből. A műtéti helyemen. Természetesen véletlen történt, de nem kért bocsánatot a fiú, aki fejbe rúgott.

2020 nyarán újból volt egy fejműtétem, ugyanazon okból mint 2017-ben. Dermoid cisztákat vettek le a fejem búbjáról. A dermoid ciszta, egy olyan jóindulatú, zárt csomó vagy tok, amely gyakran bőr, haj, és más szöveteket tartalmaz, amelyek normálisan nem fordulnak elő. Ez a műtét után 10 nappal volt egy görcsrohamom. Epilepsziái jellegű. Ebben az időszakomban nagyon sok ember távolodott el tőlem. Viszont voltak, akik mellettem maradtak és nem mondtak le rólam. Nekik nagyon sokat köszönhetek. Bár közülük szinte már senkivel sem tartom a kapcsolatot, mégis máig nagy becsben tartom és a szívembe zárom őket.

A jövőben felsőfokú nyelvvizsgákat akarok letenni, külön országokban. Németországban, Olaszországban és Amerikában. Ezt au pairként akarom teljesíteni, mely annyit jelent, hogy egy családnál dolgoznék azzal a céllal, hogy a gyerekeikre vigyázok, amikor szükséges. A család pedig szállást ad, havi fizetést és emellett lehet nyelvet tanulni egy nyelviskolában. Egyetemet is akarok végezni. Szociológiát akarok tanulni, néprajzot és technikumban hangtechnikát, divattervezést és fotográfiát.

Nekem négy példaképem van. Az első anyukám. Azért anyukám, mert ő kézműveskedéssel foglalkozott, én pedig a nyomdokaiba akarok lépni és kézműves dolgokat készíteni csuhéból, szalmából, gyékényből, sásból akár fonalból, agyagból, gyöngyből. És mivel ő Népi Iparművész, ezért én is el akarom érni ezt a mérföldkövet. De jobban akarom elérni az Ifjúsági Népi Iparművész címet, amit 25 éves korig lehet elérni.

Második példaképem Fodor Máté. Azért ő, mert egy banda tagja, a Soulwave-é és én is egy bandában akarok zenélni, de a barátnőmmel egyetemben. Mivel beszéltünk már arról, hogy szívesen énekelnék együtt duót. Máté azért is a példaképem, mert gitározik és én is gitározni akarok és mert zenész és híres is.

Harmadikként Szabyest a példaképem, mert ő szólóban énekel és én is akarok szólóban énekelni, mert egy banda mellett külön is lehet. Egy dalban előadta hogyan jutott el a híressé váláshoz zenei úton. Azért is példaképem, mert művésznevet használ és mert zenész és híres.

Végül T.Danny ő a legnagyobb példaképem. Azért, mert sokáig sportolt versenyszerűen, végül mégis a zenei pályát választotta. Én is ilyen akarok lenni. Sokáig követtem anyukámat a kézműveskedésben és fogom is. De miért ne lehetnék mellette zenész is? És miért ne írhatnék mellette könyveket, verseket? Azért is példaképem T.Danny, mert művésznevet használ. Bár a keresztnéve bene van, mégsem a teljes nevét használja. És mert híres és zenész.

Előrelépést akarok az életemben a nyilvánosság felé. Mindig a híressé válás vonzott engem és ez a mai napig fennáll. Zenéket, dalokat akarok írni. Verseket írok és gyarapítani akarom az írókészségemet. Könyveket akarok írni és kiadni. Azt akarom, hogy megismerjen a világ engem, mint Lujza művészneven. Szabadúszóként akarok élni, a saját főnököm akarok lenni. Nem függeni az emberektől. A magam útját akarom járni. Bejárni az egész világot, külföldi emberekkel barátkozni, megismerni az országok, államok és földrészek kultúráit.

Én úgy képelem el a világot 2035-ben, hogy ha ilyen iránnyal halad tovább a bukás felé. Értem ezt a globális felmelegedésre, a háborúkra és a modernizációra. Akkor a Föld már nem lesz olyan, mint most. Talán csak rosszabb lesz, például városok, országok fognak eltűnni-elsüllyedni, robotok fogják uralni a világot. De akár az is lehet, hogy egy atomháború, vagy egy meteor elpusztítja a Földünket. És ott már nem lesz emberiség.

De más szemszögből nézve tehetünk ezellen. Felhagyunk az erdők pusztításával, megpróbálunk békében és szeretetben élni, harag, düh és háborúzás nélkül. Ha így teszünk és összefog az emberiség a Föld megmentéséért, akkor egy gyönyörű világban élhetünk, ahol szeretet és béke létezik csak.

Ebben a világban én egy vidéki kis faluban képelem el magam, egy szerető férjjel, kettő-három gyerekekkel, egy kutyával és egy macskával. Miközben a házban láthatóak a sikereim elérése. Kiadott könyvek, bestsellerek, verses kötetek, Ifjúsági Népi Iparművész és Népi Iparművész kitüntetések. Zenei díjak, rajongói levelek, képek a koncertjeimről.

De a világot nem mi alakítjuk. Akármit is teszünk, vagy akarunk tenni. A világot nem tudjuk megváltani, mert a világ saját magát alakítja. Úgy ahogy az ember is saját magát alakítja olyanná, aki lenni akar. És én úgy látom, hogy az emberek többsége szívtelen.